

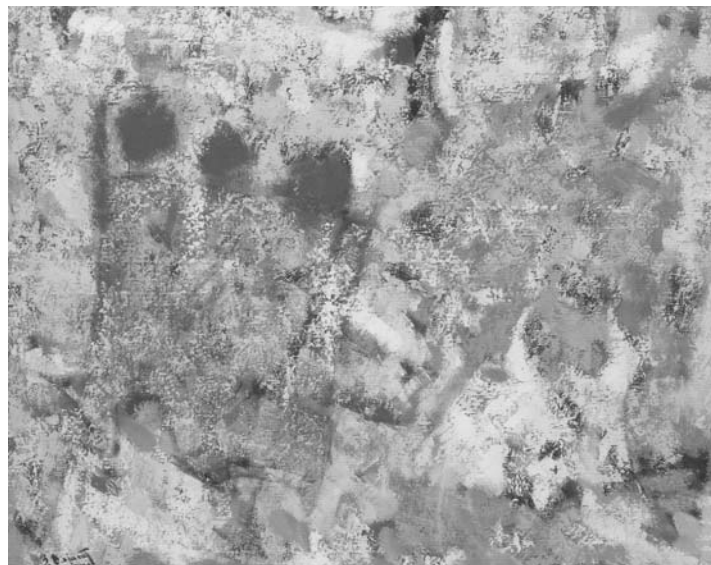
Aleksandar Jovanović Birilj**ZDRAVKO VAJAGIĆ**

28.02 – 13.03.2007.

Biti nepromenljiv, preko četrdeset godina, uz minimalna pomeranja i korekcije sopstvenog rada kao što je slikarstvo Zdravko Vajagića, navodi nas na razmišljanje i postavljanje pitanja. Ima umetnika koji u mladosti pronadu svoju koncepciju, ne sunjajući više u sebe da li su na pravom putu ili nisu. Pronači svoj izraz u umetnosti veliki broj stvaralaca i teoretičara umetnosti smatra najvišim dometom.

Vajagić nema šematizovani pristup u građenju slike, njene ravnoteže i odnosa masa. On to radi prema instinktu i unutrašnjem eruptivnom osećanju, što ga odmah odvaja od autoritativnog profesora, čiji je bio student. Sa takvim pristupom on sliku dovodi do najvišeg ekspresivnog nivoa. U početku su u Vajagićevim radovima postojale figure slikane gustom pastom bez volumena.

Ovih petnaest slika, većeg formata, nastale u periodu od 1997. do 2006. godine nose jači koloristički zvuk koji je postao i dublji i viši, gama tamnija, a pasta gušća i sočnija, "Kučiče". Vajagić slika višeslojno, najmanje šest slojeva boja koje deluju transparentno. Slika četkom i špahtlom, zatim skida boju i ponovo je nanosi dok ne dobije željenu strukturu koja asocira na ispucale stene. Ta beličasta mrežica kao neki til povezuje kompoziciju i sfumira boju. Ustvari, ona ima ulogu patine koju su primenjivali stari majstori, "Slika sa crvenom", i vodi autora ka intimizmu. Vajagić dugo traži boju na paleti dok ne postigne zrelost i željeni valer. Inisitira na širokom valerskom rasponu od sivo-belih do mrkih tonova i crne. I zato se iz njegovih slika stalno čuje neki zvuk čas je to vrisak svetlosti, a čas grohot iz crne dubine da bi se začulo bolno zavijanje violončela slično

Zdravko Vajagić, *Bijela slika*, 120 x 100 cm, 2005.

ljudskom glasu, "Plavno 2".

U slikama "Nočište", "Kučiče", "Prisoj", "Simbol", "Silazak tople", nestaje potpuno deskripcija i forma—masa se potpuno rastače u bezbroj usitnjenih kolorističkih fleka koje se drže svojim komplementarnim tkivom. I "Bijela slika" u strukturi je ista ali se koloristički izdvaja, kao neko ružno pače. Možda je to podsvesni optimizam umetnika da se vrati u vreme šezdesetih kad su mnogi slikali "Bele slike". U svakom slučaju ovaj izlet u lirsko daje izložbi i prostoru Galerije akcenat.

Vajagić je uvek bio zagledan u nešto planetarno u neke kosmičke tokove koje mogu samo nadareni da osele. On ne može da obuzda svoj instikt već formu sve više rastače i ulazi u sferu neofovizma. U njegovim slikama sudbina bića uključujući i čoveka vezana je za sudbinu planete Zemlje i kosmosa.